

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Győri Ítéltábla a dr. Hermann Zoltán ügyvéd által képviselt **felperesnek** az Áts Jánosné dr. jogtanácsos által képviselt **alperes** ellen finanszírozási díj megfizetése iránt indított perében a Komárom-Esztergom Megyei Bíróság 2007. május 10. napján kelt 10.G.40.065/2006/8. számú ítélete ellen az alperes részéről 9. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán a 2009. január 14. napján megtartott tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatja és az alperest terhelő marasztalás összegét 392.800. (Háromszázkilencvenkettőezer - nyolcszáz) Ft-ra, ennek 2005. július 1. napjától járó, az elsőfokú ítéletben megállapított mértékű késedelmi kamataira leszállítja, ezt meghaladóan a keresetet elutasítja.

Az elsőfokú perköltségre (ügyvédi munkadíj, eljárási illeték) vonatkozó rendelkezéseket mellőzi. Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen a felperesnek 3.600. (Háromezer-hatszáz) Ft elsőfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen az alperesnek 110.000. (Egyszáztízezer) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen az államnak - az illetékügyben eljáró hatóság felhívására - 47.500. (Negyvenhétezer - ötszáz) Ft le nem rótt fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szeirnt a felperes járóbeteg-ellátással foglalkozó betéti társaság volt, és mint egészségügyi szolgáltató "**Helység**"1 város területén házi orvosi szolgálatot látott el. Az egészségügyi ellátás finanszírozására az alperessel 1995. szeptember 1-jétől határozatlan időre finanszírozási szerződést kötött. A szerződést az egészségbiztosítási alaphól történő finanszírozás részletes szabályairól szóló 43/1999. (III.3.)

Korm. számú rendelet (a továbbiakban: Rendelet) hatályba lépésére figyelemmel a felek egy alkalommal módosították, majd a szerződés 2005. június 30-án megszűnt. A felperes díjazása három részből állt (a fix díjból, a területi díjból, és a teljesítményarányos díjból, az úgynevezett kártyapénzből). A finanszírozási rendszer sajátosságából adódóan a fix díjat és a területi díjat a felperes az adott hónapban megkapta, ezzel szemben a teljesítményarányos díjazás kifizetése a tárgyhót követő 3. hónapban történt meg.

A felperes keresetében előadta, hogy a szerződés 2005. június 30-i megszűnését követően a május, június hónapokra járó teljesítményarányos díjazását (kártyapénzt) az alperes nem utalta, így az alperes kéthavi kártyapénzzel adós maradt. Ezen felül a Rendelet 6/C. § /1/ bekezdése alapján a finanszírozás megszűnését követően a két hónappal korábbi állapotnak megfelelő számla alapján további egyhavi díjazásra is jogosult. Erre figyelemmel végleges keresetében háromhavi kártyapénzt, azaz 1.184.800 Ft, és ezen összeg után járó késedelmi kamatának a megfizetésére kérte kötelezni az alperest.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Azt elismerte, hogy a finanszírozási szerződés 2005. június 30. napjával megszűnt, kártyapénzt 2005. július hónapban utalt utoljára a felperesnek, augusztus és szeptember hónapokra a már nem. Azzal védekezett, hogy a Rendelet 6/C. § /1/ bekezdése szerint a házi orvosi szolgáltató a szerződés megszűnését követően a két hónappal korábbi állapotnak megfelelő egyhavi díjazásra jogosult. A szerződés megszűnésének időpontjához viszonyítva a két hónappal korábbi állapot 2005. április, erre az időre a felperes még jogosult egyhavi díjazásra, de május és június hónapokra már nem. A kereset a jogszabályi rendelkezésen túlmenően azért is alaptalan, mert a jogviszony 118 hónap időtartamban állt fenn, és a felperes részére összesen 118 havi kártyapénzt utalt.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a jelen jogvita alapját képező finanszírozási szerződés 2005. június 30-ával történő megszűnése előtt a 2005. április hónapra leadott jelentés alapján a felperes csak a szerződés megszűnését követően, 2005 júliusában kapott egyhavi kártyapénzt, de a 2005. május és június hónapokban leadott jelentései ellenére e két hónapra járó kártyapénzt az alperes már nem utalta, csak a területi és fix díjat fizette ki.

Az elsőfokú bíróság a 2007. május 10. napján kelt 10.G.40.065/2006/8. számú ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.184.800 Ft-ot, az ezen összeg után járó késedelmi kamatot, továbbá 59.000 Ft ügyvédi munkadíjat, és 71.088 Ft eljárási illetéket. Határozata indokolásában kifejtette, hogy a finanszírozási rendszer sajátosságából adódóan a felperes részéről a szolgáltatás nyújtása, és annak alperesi díjazása (kártyapénz fizetése) között időbeli eltérés volt, így lehetséges az, hogy a szerződés megszűnését követően is még fizetési kötelezettsége állt fenn az alperesnek. A felperes 2005. május és június hónapokban is szolgáltatott, ugyanakkor a szolgáltatás és ellenszolgáltatás egyenértékűségének elve alapján a felperest erre az időszakra is megilleti a kártyapénz. Ezzel szemben az alperes 2005. július hónapban csak a 2005. április hónapra járó kártyapénz díját fizette ki a felperesnek, de a május és június havit nem. A Rendelet 6/C. § /1/ bekezdésének helyes értelmezése szerint pedig a szerződés megszűnésekor a szolgáltatót, a havonta járó kártyapénzdíjon felül további egyhavi kártyapénz (bónusz) is megilleti. Így

jelen esetben a május és június hónapokra járó kártyapénzen felül a felperes a jogszabály szerint további egyhavi teljesítményarányos díjazásra is jogosult, ezért az alperest összesen háromhavi kártyapénz megfizetésére kötelezte.

Ez ellen az ítélet ellen az alperes fellebbezett, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Továbbra is azzal érvelt, hogy a felperesnek a szerződéses időszakra járó kártyapénzét maradéktalanul megfizette. Álláspontja szerint a félreértést az okozta, hogy a jogviszony keletkezésekor (1995. évben) hatályos szabályozás szerint a teljesítményarányos díjazást egyhavi csúszással fizette ki. A Rendelet hatályba lépésével 1999. április 1-jétől változott a finanszírozás rendje és az új szabályozás alapján a kártyapénz már háromhavi „csúszással” került kifizetésre. Így a szolgáltató 1999. május és június hónapokra finanszírozás nélkül maradt volna, ezért a jogszabály 52. § /5/ bekezdése átmeneti rendelkezésként előírta, hogy a szolgáltató részére az 1999. május és június hónapokra - tényleges teljesítés nélkül - a március havi teljesítményjelentés alapján kell a díjat utalványozni. Ez a kéthavi kifizetés „kvázi” előleg került elszámolásra a 2005. május és június havi teljesítményre. A felperes tehát 118 hónapon át szolgáltatott, ennek ellenértékéért 118 havi kártyapénzt is kapott. Fenntartotta azt az álláspontját is, hogy a Rendelet 6/C. § /1/ bekezdése nem ad lehetőséget arra, hogy az egészségügyi ellátás finanszírozására kötött szerződés megszűnését követően a szolgáltató további egyhavi díjazást kapjon.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság 71.088 Ft eljárási illeték felperes javára történő megfizetésére kötelezte. Az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5.§. (1) bekezdés h/ pontja alapján személyes illetékmentesség illeti meg, ezért a bírósági eljárási illeték megfizetésére nem kötelezhető.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint a 118 havi szolgáltatásával szemben, csak 116 havi kártyapénzt kapott, így kéthavi kártyapénz kifizetése nem történt meg. A Rendelet 6/C. § /1/ bekezdésének helyes értelmezéséből pedig az következik, hogy a jogviszony megszűnésekor további egyhavi kártyapénzre (bónusz) is jogosult.

Az elsőfokú bíróság a tényállást részben hiányosan, részben tévesen állapította meg. A másodfokú eljárásban foganatosított részbizonyítás (könyvszakértői bizonyítás) alapján az ítéletábra a tényállást az alábbiak szerint pontosítja, és egészíti ki:

A jelen eljárás alapjául szolgáló jogviszony keletkezésekor (1995. szeptember 1.) az egészségügy társadalombiztosítási finanszírozásának egyes kérdéseiről szóló 103/1995. (VIII.25.) Korm. rendelet volt hatályban. E rendelet értelmében a házi orvosi szolgálat működtetője a házi orvosi szolgálathoz bejelentetett biztosítottak számának korcsoportonkénti összetételének változását havonta a tárgyhót követő 5. napjáig jelenti a MEP-nek ... (10. § /1/ bekezdés) ... a számított összeget a MEP a jelentés leadása hónapjának 25. napjáig folyósítja a házi orvosi szolgálat működtetője részére. Ezzel egyidejűleg kerül sor a házi orvosi szolgálat működtetőjét megillető egyéb díjak folyósítására is (11. § /1/ bekezdés). A fenti rendeletet a jelen eljárásra irányadó és 1999.

április 1-jén hatályba lépett 43/1999. (III.3.) Korm. rendelet hatályon kívül helyezte. A rendelet 6. § /2/ bekezdése szerint a pénztár a díjat havonta minden hónap 20-ától - legkésőbb a hónap utolsó napjáig - utalványozza a Magyar Államkincstár megyei fiókjának, és a Kincstár az ezt követő hónap első munkanapján utalja át a szolgáltató számlájára. E jogszabályi változás azt jelentette, hogy a házi orvosnak (szolgáltatnak) továbbra is a tárgyhónapot követő hónap elején kellett a jelentését leadnia, de a teljesítménydíj számítását és utalványozását a pénztár a következő hónapban végezte el, és a tényleges kifizetés pedig az ezt követő hónapban történt. A korábbi szabályozáshoz képest, így a szolgáltató két hónap csúszással kapta meg a díját, ezért a rendelet 52. § /5/ bekezdése átmeneti rendelkezésként előírta, hogy a házi orvosi szolgáltató részére - a 6. § /2/ bekezdésében foglalt eljárásra való áttérés miatt - az 1999. május, június havi a 12. § /2/ bekezdés szerinti díjazás a március teljesítményjelentés alapján kerül utalványozásra.

Az alperes a fenti jogszabályi rendelkezésnek eleget tett, és a felperes részére 1995. május hónapra 265.000 Ft-ot, június hónapra pedig 269.300 Ft-ot átutalt. Így a felperes 118 havi szolgáltatása ellenértékeként 118 havi teljesítménydíjazásban részesült.

A fellebbezés az így kiegészített tényállás alapján nagyobb részben alapos.

A felperes keresetében arra helyesen hivatkozott, hogy a 2005. május és június hónapokra leadott jelentések alapján járó díjakat (390.300 Ft és 388.200 Ft) az alperes nem utalta. Ennek oka azonban az volt, hogy a felperes a fentiek szerint 1999-ben kéthavi „előleget” kapott, mindösszesen 534.300 Ft összegben. A félreértést pedig az okozhatta, hogy a felek a jogviszonyuk megszűnésekor egymással nem számoltak el. Az alperes védekezésében állította, hogy 118 havi teljesítménydíjat a felperesnek kifizette, ennek igazolására pedig okiratokat (elszámolásokat) csatolt. Az elszámolások megfelelősége a Pp.177.§-a szerinti szakkérdésnek minősül. Az elsőfokú bíróság ahelyett, hogy az alperesi elszámolást szakértővel megvizsgáltatta volna, azt maga bírálta el, és állapította meg - helytelenül - hogy a felperes csak 116 havi kártyapénzt kapott 118 havi szolgáltatásával szemben.

Az ítéletábra az alperesi elszámolások értékelésére a másodfokú eljárásban szakértőül Zseni Benő igazságügyi adó-, járulék- valamint könyvszakértőt kirendelte. A könyvszakértői vélemény szerint pedig a felperes 118 havi szolgáltatás ellenértékeként 118 havi kártyapénzt kapott.

A felperes a szakértői vélemény megállapításait vitatta. Azzal érvelt, hogy az alperes által becsatolt kimutatás egyrészt pontatlan, hiányos, másrészt a két különböző időpontban becsatolt alperesi elszámolások között is eltérés mutatkozik. A szakértő pedig az alperes által csatolt okiratok alapján dolgozott, így hiányos ellentmondásos okiratok alapján érdemben helyes szakvélemény sem adható. A szakértő a fellebbezési tárgyaláson szóbeli meghallgatása során előadta, hogy az egyes utalások összecszerűsége helyességének vizsgálata nem volt a feladata, az pedig kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a felperesnek az alperes hány havi kártyapénzt utalt. A felperes a szakértői vélemény megcáfolására alkalmas bizonyítékot nem tudott szolgáltatni, az ítéletábra pedig ítélkezése

alapjául a rendkívül alapos, kellően megindokolt és aggálytalan szakértői véleményt ítélezése alapjául elfogadta.

A szakértői véleményből megállapítható az is, hogy a felperes 2005. május és júniusi jelentései alapján 778.500 Ft kártyapénzre volt jogosult, ezzel szemben 1999. május és június hónapokra összesen 534.300 Ft-ot kapott. Figyelemmel azonban arra, hogy a felperes a 2005. évben esedékes kártyapénzhez, már 1999. évben hozzájutott, a kifizetett 534.300 Ft után elszámolható kamatokra figyelemmel a felperes a két összeg (778.500 Ft és 534.300 Ft) különbözetét sem kérhetné alappal.

Annak megítélése pedig, hogy a jogviszony megszűnésekor a szolgáltatónak további egyhavi kártyapénz (bónusz) jár-e, jogkérdés. A Rendelet 6/C. § /1/ bekezdése szerint a területi ellátási kötelezettséggel rendelkező házi orvosi szolgáltató a finanszírozás megszűnését követően, az adott szolgálat házi orvosához bejelentkezett biztosítottak két hónappal korábbi állapotnak megfelelő száma alapján egyhavi díjazásra jogosult. Az elsőfokú bíróság az idézett jogszabályi rendelkezést helyesen értékelte, és állapította meg azt, hogy a jogviszony megszűnésekor a szolgáltató egyhavi - teljesítmény nélküli - díjazásra, úgynevezett bónuszra jogosult, ennek összegszerűsége a felek között nem volt vitás.

A kifejtettakra figyelemmel a Győri Ítéltábla az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletét részben - a perköltségre is kiterjedően - megváltoztatta, és az alperest terhelő marasztalás összegét 392.800 Ft-ra leszállította.

Az ítéltábla a perköltségről a pernyertesség-pervesztesség arányában rendelkezett (Pp. 80. § /1/ bekezdése). Ennek során figyelemmel volt arra, hogy a felperes keresetén kerekítve 71.100 Ft eljárási illetéket rótt le, míg az alperes személyes illetékmentessége (Itv. 5. § /1/ bekezdés c./ pont) folytán a feljegyzett fellebbezési illeték összege 71.100 Ft volt. A másodfokú eljárásban a szakértői bizonyítás költsége 172.320 Ft volt, amelyből az alperes 155.520 Ft-ot, a felperes pedig 17.120 Ft-ot előlegezett. Ennek alapulvételével az alperest a felperes javára 3.600 Ft elsőfokú perköltség, míg a felperest az alperes javára 110.000 Ft másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte azzal, hogy a felperes ezen felül köteles az államnak külön felhívásra 47.500 Ft le nem rótt fellebbezési illetéket is megfizetni.

Megjegyzi az ítéltábla, hogy az alperes fellebbezésében alaptalanul sérelmezte, hogy őt az elsőfokú bíróság a felperes javára 71.088 Ft elsőfokú eljárási illeték megfizetésére kötelezte. A felperes ugyanis az eljárási illetéket megfizette, a személyes illetékmentesség pedig nem mentesíti a felet az ellenfél által lerótt illeték és előlegezett költség megtérítése alól (Pp. 86. § /3/ bekezdés).

Győr, 2009. január 14.

Dr. Szalai György sk.
tanács elnöke

a **Dr. Hammer Sándor sk.**
előadó bíró

Dr. Farkas Attila sk.
bíró

A kiadmány hitelűl
kiadó: